

ČESKÁ SESTRA V ARABSKÉM SVĚTĚ

Multikulturní
ošetřovatelství v praxi

Markéta Ryšlinková



Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Používání elektronické verze knihy je umožněno jen osobě, která ji legálně nabyla a jen pro její osobní a vnitřní potřeby v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Elektronická kniha je datový soubor, který lze užívat pouze v takové formě, v jaké jej lze stáhnout s portálu. Jakékoliv neoprávněné užití elektronické knihy nebo její části, spočívající např. v kopírování, úpravách, prodeji, pronajímání, půjčování, sdělování veřejnosti nebo jakémkoliv druhu obchodování nebo neobchodního šíření je zakázáno! Zejména je zakázána jakákoliv konverze datového souboru nebo extrakce části nebo celého textu, umísťování textu na servery, ze kterých je možno tento soubor dále stahovat, přitom není rozhodující, kdo takovéto sdílení umožnil. Je zakázáno sdělování údajů o uživatelském účtu jiným osobám, zasahování do technických prostředků, které chrání elektronickou knihu, případně omezují rozsah jejího užití. Uživatel také není oprávněn jakkoliv testovat, zkoušet či obcházet technické zabezpečení elektronické knihy.





Copyright © Grada Publishing, a.s.



Copyright © Grada Publishing, a.s.

Obsah

1. Rozhodnutí	9
2. Odlet	13
3. Začátky	17
4. Pracovní proces	27
5. Život v Riyadhu	33
6. Česká sebranka	47
7. První dovolená	51
8. Ramadán	55
9. Střípky	65
10. Jeddah, poušť, Taif, Dammán	71
11. Saúdská duše	85
12. Na závěr	105
13. Fakta o Saúdské Arábii	109
14. Trochu arabštiny pro začátek	117

الملكة العربية الحذعو دبة

الملكة العربية الحذعو دبة

الملكة العربية الحذعو دبة

الملكة العربية الحذعو دبة

الملكة العربية الحذعو دبة

الملكة العربية الحذعو دبة

الملكة العربية الحذعو دبة

Mamince
za její podporu ve všem bláznivém, co mě kdy napadlo

Martinovi
za jeho trpělivost a lásku

Díky moc!
Markéta

الملكة العربية الحذعو دبة

Úvod

Tento spis nemá být kulturním, náboženským nebo politickým rozbořem stále častěji, v různých souvislostech zmiňované Saúdské Arábie a jejích obyvatel, ale prostý příběh české zdravotní sestřičky. Mockrát jsem se zlobila (zuřila, to je správné slovo) nad nejrůznějšími články v novinách a časopisech, které u nás vyšly o životě v této tak trochu temně působící zemi. Byly buď překroucené, polovičaté nebo dokonce přímo nepravdivé, a to mám na mysli i ty, které jejich autoři napsali po osobní návštěvě Riýadhu, po rozhovorech s námi. Všude na světě žijí lidé dobří a zlí, chytří a hloupí. Netvrdím ani, že jiní lidé se stejnou zkušeností jako já, nemohou mít na věc úplně jiný názor – jednoduše proto, že třeba potkali za svůj pobyt jiné lidi a měli jiné zážitky. Chci vám nabídnout, jak saúdský život po dvou letech pobytu v nejpřísnější a nejuzavřenější muslimské zemi vidím já. Mýma očima.



1

Rozhodnutí

Přiznávám bez mučení, že Saúdská Arábie opravdu působí na první pohled, i na první dotek, malinko strašidelně. Nějak to k ní patří. Všechny ty hrozné příběhy, náboženský fanatismus, vraždy ze cti... Je to samozřejmě pohled jednostranný, ale při rozhodování, zda přijmout pracovní nabídku do nemocnice v hlavním městě Riyadhu, mi to vůbec neusnadňoval. Obrovská zvědavost, opravdová touha nakouknout pod pokličku a přesvědčit se o pravdě sama, spolu se strachem z neznáma, o kterém všichni tvrdí, že je nebezpečné. Ale kdo může něco tvrdit o zemi, ve které nikdy nebyl, o lidech, se kterými nikdy osobně nemluvil? Kdo nic neví, musí všemu věřit a to jsem přesně nechtěla. Navíc pracovní výhody byly na české poměry ohromující, nejen, co se týče financí, ale také délkou placené dovolené, možností dalšího vzdělávání, cestování, pracovního postupu.

Nakonec mě už při pohovorech se zástupci budoucího zaměstnavatele přesvědčilo pozitivní vyprávění lidí, kteří v Saúdské Arábii několik let žili a opravdu nijak vyděšeně nevypadali. Vyděšená jsem vlastně byla spíš já, když jsem při zmíněném pohovoru ze

sebe celá rudá a opocená soukala nedostatečné znalosti anglických zdravotnických termínů. Říkala jsem si, že po ročním pobytu ve Skotsku a následně několikaměsíčním pobytu na Novém Zélandě, už můžu mluvit o čem chci, ale ukázalo se, že umět se prodat v cizím jazyce, udělat dojem profesionála a odborníka, to je něco jiného. Myslím, že to vypadalo, jako když mluví třeba chovatel zvířatek v ZOO o odborné práci na neonatologické JIP.

Nedoporučuji nikomu, aby jezdil pracovníčně do cizojazyčné země s představou, že se jazyk naučí až tam jaksi v procesu. Nemluví o superodborných termínech v té dané oblasti, ale běžně komunikovat by člověk měl bez větších problémů. Nejen, že je to pak trochu ostuda, ale navíc při všem novém, co si musíte osvojit, kolik informací pochytit, kolika změnám se přizpůsobit, je nemožné se daný jazyk teprve učit za pochodu a neskončit v nervovém kolapsu nebo se zpáteční letenkou v ruce na letišti, *one way only*.

Takže od chvíle, kdy jsem v ruce držela předběžný pracovní kontrakt na pozici zdravotní sestry na dětskou kardiologickou JIP, a tím pádem se najednou možnost odjezdu opravdu vyrýsovala do skutečné podoby, nastal kolotoč. Kolotoč přemítání, vypočítávání výhod a nevýhod, vyslechnutí právě všech těch hrůzných příběhů, o kterých, jak se ukázalo, zřejmě slyšeli všichni příbuzní, přátelé a známí. Přesvědčovala jsem sama sebe o tom, že se neznáma přece vůbec nebojím, že rodiče strach mít nemusí, že jim nebudu tolik chybět, mají přece svůj vlastní aktivní život. A hlavně, že můj dlouholetý partnerský vztah vydrží zkoušku odloučení i přesto, že to nevydržel žádný, o kterém vím.

Stojí mi to vůbec za to?? Nemám raději přestat konečně bláznit, nechtít pořád zkoušet víc a spokojit se s tím krásným, co mám, vzít si bydlení na stoletou hypotéku, neriskovat...? Nevím, jak to vysvětlit, nevím, proč někteří lidé chtějí a potřebují zkusit dojít někam, kam se všichni neodvážejí, proč jedni převezmou zodpovědnost všedního života snáz a jiní ne, proč jedni si musí

stále něco dokazovat a jiní jsou skromnější (je to skromnost?). Jedni chtějí znát hranice svých možností a schopností a jiné to nezajímá nebo jsou spokojeni s tím, co vědí a mají, jedni jsou nejšťastnější obklopeni tím, co dobře znají a mají rádi – to já také – ale prostě potřebuji tu pohodu občas něčím okořenit.

Budu mluvit upřímně za sebe, jaké jsem měla ke své cestě důvody: neochotu jít s davem, dělat věci určitým způsobem a jenom proto, že je tak dělají ostatní v mém okolí, chuť využít tu úžasnou možnost zkusit své štěstí, večnou nespokojenost v příliš stojatých vodách, zřejmě i trocha sobectví (dělám, co chci, po čem toužím, i když v jiných směrech bych byla sobcem hrozně nerada). Důležitý byl i fakt, že si můžu za lepší příjem za hranicemi pořídit po návratu vlastní bydlení a mám možnost cestovat. Říká se tomu: umět využít šanci. Někdo za svým cílem podstoupí dlouhou cestu a pro někoho je už samotná cesta cílem – a tak to cítím já.

V neposlední řadě hraje roli také rozhodně touha po dobrodružství, po poznání nového, po rozšiřování vlastních obzorů.





Nevadí mi, že jiní lidé třeba po stejných věcech netouží, každý má právo své volby, ale co mě opravdu vždycky rozčilovalo, bylo rázné zamítání té volby mojí. Není v ničem horší, ani lepší, a kdo má právo vytýkat a kritizovat druhého, že se pokouší dosáhnout toho, o čem sní? A doteď mě štve, když mluvím s lidmi, kteří se na cestu zatím chystají a vyprávějí, jak je všichni odrazují a vyjadřují se, jaká že je to hloupost a nerozvážnost odjíždět. Ale proč?

Teď si vzpomínám, že docela nedávno, po rozhovoru se saúdskou maminkou mého malého pacienta, jsem se musela zamyslet nad jednou věcí. Čím víc toho o světě vím, o lidech mých i cizích, o různých názorech a pohledech na život, tím víc se do toho všeho čím dál víc zamotávám, tím méně tomu rozumím, nejsem s to některé myšlenky druhých pochopit. Celý ten rozšířený obzor mě trochu pohlcuje a už zřejmě nemůžu díky těm všem vyslechnutým příběhům, po nichž nepřestávám pátrat, dohlédnout z jednoho konce na druhý a trochu se ztrácím... Tak proto člověk odjíždí hledat sám sebe za rodnou hroudu? Aby se úplně ztratil?